

Antichy
D. 62-171

ránem probouzel, objevil se mrak v podobě mlžné výčítky, která se ztvárnila v tvář té mé kočička, které jsem byl nevěrný s jejími dětmi, a ona to nesnesla a zahynula někde v lese, tam u Mícků. Ten její syn, ten krasavec, ten mi můj život znepříjemnil ještě víc. Je pravda, že jsem jej daroval rodině, kterým umrel zrovna-tak-mourovatý kocourek, jako byl můj, daroval jsem jej, ale slíbili mi, že jej budou vozit na chatu a že se bude mít, jako by se neměl nikde. A pak mi jej přivezli za tři měsíce, předali mi jej, ani nepřišla paní, jen přijel autem syn a předal mi Rendu, ale jak jsem měl Rendu v náručí, už jsem věděl, že Renda bude můj osud, nepřítisknul se ke mně tak, jak býval zvyklý, nenechal se vzít do náručí a hodit nazad a tak téměř omdlít štěstím, že mu dýchám pod bradu a že i sám jsem blízce omdlení štěstím. Pustil jsem jej až v kuchyni, jeho sourozenci jej přivítali tak, jako by nikdy tady nebyl, jako by se tady nenarodil, jako by nikdy nebyl ten nejhezčí a nejrozzumnější kocour v tom našem stavení, kocour Renda, který všechny ty svoje bratry a sestry čistil, který určoval, jaký bude pořad mešuge štunde, který ty svoje pokrevence vodil přes lávku potoka do polí, který když pračky a hry těch ostatních přerostly, tak zasáhl a potrestal viníka a ten to pokorně přijal, protože Renda byl o celou hlavu větší než ti

ostatní. Teď, když jej po třech měsících přinesli nazpátek, že celý měsíc už jen nařikal a poslední týden už jen mlčel, a jak mi řekl ten mladý muž, který jej přivezl nazpátek, dokonce jako by se rozhodl pro to, že umře hladem. Tak navrácený sice jedl, ale počkal, až se najedí ostatní kočky a kocouři, pak jedl, čekal jsem, zdalek bude lábat mlíčko na několikrát, aby v pauzách zvedl hlavičku a podíval se na mne, aby mi poděkoval tak, jak to dělával dřív. Ale Renda věděl dobře, že se na něj dívám, věděl dobře, že se při jídle každou chvíli na mne podíval a poděkoval mi, ale přesto že to věděl, příliš dobře to věděl, tak nezvedl hlavičku, ale když dojedl, tak si vyšel jen tak na chvilku ven, seděl pak na pumpě a díval se na naše okna...

Ale od té doby, co jej vrátili tak bezduchého a zbědovaného, tak ostatní kočky sladce vzdychaly na kanapi, na židlích, jediné Renda se posadil v koutku, takové osiřelé dítě to bylo, seděl tam a díval se na mne docela bez zájmu, někdy chtěl něco říct, chtěl se posmát tak, jak to uměl dřív, ale úsměv mu zmrznul v té jeho mourovaté tváři a tak celý večer seděl a díval se na mne, když jsem jej chtěl pohladit, tak zavrel oči, ale odřáhoval se, bylo mu to nepřijemné, tak, jako to bývalo jeho mamince, když přišla na kontrolu, zdali už jsem ve stavení sám, bez těch jejích harantů? A tak ještě celý měsíc, každý den,